

YALNIZCA ONLAR İÇİN, GILLETTE'İN GÖZÜNDEN

Yeni emekli olmuşum. Gillette Italia'da kırk yıl satış. Yaşıtlım pek çok erkek gibi benim de seçeneğim azdı, ama bir şeyden emindim: bir zamanlar bitmez tükenmez görünen zaman, bir tür sihirle ölçülebilir hâle gelmişti. Bir bitiş çizgisini gösteriyordu — benim için yeni bir başlangıç olacak bir çizgiyi.

Hayatım boyunca pek kötü alışkanlığım olmamıştı. İlkeler ve görev üzerine kurulu bir terbiyenin ürünüydüm — ihtiyaçlar ve istekler üzerine değil. O gün kitaplarım koltuğumun altında, sokakta yürüyordum. Asıl tutkum. GILLETTENARRATIVE beni ele geçirmişti — pantolon askısına gerek kalmadan.

Sonra sesler duydum. Kadın sesleri. Ve arkamda: bir grup kadın. Hem de ne kadınlar. Filmlerdeki gibi güzel ve çarpıcı — tek bir kusurları yoktu. Hızlı yürüyor, arkalarında Formula 1 arabaları gibi bir iz bırakıyorlardı — öteki pilotların avantaj kapmak için peşine takıldığı türden. Peşlerine düştüm.

Biletim yoktu. Davetiyem yoktu. Param yoktu. Yılmadım. Biz Gillette Adamları tek bir şeyi iyi yapmayı biliriz — hep aynı şeyi: çözüm bulmayı. Sorun bulmayı asla.

İçlerinden birine yaklaşıp bir kitap verdim. Gülümsedi. Adımı sordu. Sonra sessizce elimi tuttu ve beni tiyatroya soktu — tek kelime etmeden.

Kadınların büyüü. Kadınların gücü.

Bir konferans bekliyordum. Kısa bir gösteri. Gazetecilerle bir söyleşi. Hiç beklemediğim şey, yeni bir eğitim kampanyasının lansmanıydı; adı da şuydu:

BU YAPILMAZ. Dünyadaki her kadının söylediği sözlerin ta kendisiydi — önce çocuklara, sonra erkeklere.

Bir saate yakın sürdü. Tam yetecek kadar bir süre — bir erkeğin, bir fikri işlemeden önce kabul edip ancak ondan sonra değiştirmesi için gereken ortalama bilişsel pencere.

Hepsi de doğruydü. Bir kadından doğarız. Dünyaya ağlayarak gelir, ağlayarak gideriz. Ömrümüzü, yaslanacak bir kadın omzu arayarak geçiririz. Ve sonunda kendimizi hep yalnız buluruz — kulaklarımızda çınlayan tek bir mantrayla:

bu yapılmaz.

Kâtip Nando